

ПЕРЕДПАТА на „РУСЛАНА“
 виносить: в Австрії:
 на цілий рік 24 К
 на пів року 12 К
 на чверть року 6 К
 на місяць 2 К

За границю:
 на цілий рік: зі щоденною ви-
 силкою 7 доларів або 14 рублів;
 з висилкою двічі в тиждень 6 до-
 ларів або 12 рублів; з висилкою
 що суботи 5 доларів або 10 руб.
 Поодинокі числа по 10 сотиків.
Телефон Редакції ч. 1484.
Конто почт. щадниці ч. 98704.

РУСЛАН

християнсько-суспільний дневник.

„Вирвеш ми очі і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо русне ми серце і віра руска“. — З Русланових польміє М. Шашковича.

Виходить у Львові що дня крім неділь і руских свят о 5 год. по полудни. — Редакція, адміністрація і експедиція „Руслана“ при ул. Хмельовського ч. 15, II поверх. Експедиція місцева в Агенції Соколовського ул. Ягайловська ч. 3.

Рукописи звертає ся лише на попередню засторогу.

Рекламації лише неопечатані є вільні від порта. — Оповідки звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в „Надісланим“ 40 сот. Подяки і приватні донесення по 30 сот. від стрічки.

Річ німецького канцлера.

(X) Серед сучасного міжнародного положення набирає великого значіння річ німецького канцлера, виголошена в парламенті в розправі над військовою пропозицією. В хвилі коли європейська дипломатія показала ся безрадною наслідком своєї таємничості, німецький канцлер відкрив сьміло завісу сеї таємничості, щоби кинути ясне світло на сучасне міжнародне положення і розвігнати важку журбу, яка затяжила над усею Європою. Як раз ся таємничість дипломатична робота, се тривожливе і непевне та нерішуче поступоване збільшило ще небезпеку і грозу для європейського мира.

Німецький канцлер Бетман-Гольвег відкрив завісу, якою заслонювано сю таємничу нерішучу роботу європейської дипломатії і представив сьміло ціле міжнародне положення, яке оно є в дійсности, а тим самим розвігнав тривогу, яка оманувала усім всеї Європи. Німецький канцлер відкрив завісу і тим розвігнав можливість всяких фантастичних страшилиць, які тривожили Європу, однак ся нага дійсність зовсім ще не може розвіяти всякі журби. Він лише дозволив усім глянути поза ту завісу і придивити ся ясно тим небезпекам, котрі загрожують мир і добро народів, він вказав на се, що війна не мусить, але може бути, що гроза велика а надія мала. Він зовсім широко сказав, що можуть так зложити ся обставини, що Німеччина буде приневолена до війни, хоч ніхто сего не зможе означити, чи і коли се може стати ся і ніхто не може запоручити, що війни не буде. Він держить у своїх руках керму політи-

ки, а мимо того запевняє, що ніхто не може знати і сказати, чи і коли може бути війна.

Німецький канцлер вказав вельми влучно на дві такі головні причини, котрі можуть спричинити війну, а іменно з одного боку жадаба відплати, котра у Франції причиною до великих воєнних приготувань, а з другого заборчий дух панславізму розогнаний від часу воєнних успіхів Балканського Союзу. Отже з одного боку французька загорілість а з другого підсичувані беззастанно всеславянські чи славянофільські мрії — отсе є головні небезпеки для європейського мира, для розвитку народів, котрі можуть скупити ся в морю крові. Проти сеї небезпеки європейського заклоту був кріпким заборолом тридержавний союз, однак тепер обставини значно змінались а сили пересунули ся. Франція і Росія утворили з Англією тридержавне порозуміння, а замість Туреччини, котра тепер виходить з рахуби виступає тридержавний балканський союз, котрий тепер будуть тягнути ворохобні сили в противний бік, щоби підкопати се забороло європейського мира, яким був доси тридержавний союз. Політична рівновага в Європі захитана і в тім лежить небезпека для мира. Тимто в останніх часах Німеччина намагає ся навязати порозуміння з Англією а від приязного і успішного довершення сего порозуміння буде зависиме удержання європейського мира. Чи сї змагання Німецького канцлера не може ще запоручити.

Найближша нагода, в котрій може показати ся, чи можливе буде удержання мира, васає ся тепер, коли ведуть ся переговори представників європейських держав в Лондо-

ні, щоби перевести в дійсність волю Європи до Скодри і Альбанії супроти опору Чорногори і Сербії. Німецький канцлер висловив рішучу волю іменем Німеччини „що буде змагати з усею рішучістю перевести „при всяких обставинах“ в діло. Однак ніхто не може запевнити, чи всі європейські держави здобудуть ся на сю рішучість. Але канцлер не має сумніву лише що до того одного, що Німеччина в усяку війну європейську, котра би вибухла, буде замотана, чи то яко предмет нападу, чи яко союзник нападених. До сих виводів додав Бетман-Гольвег на адресу Росії замітку, що Німеччина додержити вірности своєї союзницької Австро-Угорщині. Німеччина не думає нікого нападати, але можливо, що її нападуть, а тоді буде она боронити ся і бороти ся о своє існування на житє і смерть. Отсе причина, для чого Німеччина приневолена приготувати ся до бою, щоби всіма силами станути в своїй обороні.

Сї рішучі слова німецького канцлера, сї рішучі запевнення що до союзної вірности, повинні найти голосний відгомін в усіх кругах, котрі нині загрожують мир і в тій рішучій поставі Німеччини можна бачити певну поруку, що мир європейського не важать ся заклотити.

Несовістні хлопцата або як „Свобода“ говорить до наших селян!

(Ковчє).

Закид зроблений „Свободою“ Христ.-суспільному сторонництву, наче би оно мало

вести політику стану „попівську“, здобувати для себе посади і т. п. наче би она мала бути „хрушівською“, є зовсім голословний, не пертий ні одним, хоч би найслабшим доказом. Навпаки дотеперішня прилюдна діяльність Христ.-сусп. Союзу зложила докази, що се сторонництво висловило зовсім виразно і рішучо своє становище і в справах виборчої реформи соймової і в справах укр.-русского університету („Руслан“ дав такі статі основні в обороні сеї справи, на які не здобули ся ані народно-демократичні і радикальні часописи, ані послі), в справах народного і середнього шкільництва, в справах господарських, в справах учительства і священства. Отже се просте пустословство „Свободи“, що ніби то наїрід відчув ціле основаня христ.-сусп. партії і до неї не пристане. Навпаки се річ відома, що кожний сьвідомий селянин нарікає на наших крикливих ревунів, що они мало дбають про віру і за мало пишуть про християнські справи та не вміють взагалі до народа відозвати ся і знизити ся до єго рівення знаня і освіти. Тому всі майже книжки, часописи, брошури і многі виданя, котрі на око тисячами розходять ся, в дійсности не мають попуту так само, як і горда „Свобода“ а за се побожні книжки, молитвослови, „Міسیونар“ особливо із популярних видань має стілько передилатників що всі наші рускі часописи із московськими разом взяті не мають. Видно якась то є причина того. А я скажу, що наші патріоти не вміють промовити до душі з серця, широко, по християнськи, але плетуть усякі теревені політичні звичайно брехливі і тому наїрід таких часописий і книжок сьвітських не любять. В наш наїрід злобні люди або з другої знов сторони

З одного жерела.

Іван Петришин, „вічний“ студент прав і канцелярський помічник адвоката Гуменецького, був за ділом в селі Тимяві. Зорудувавши, що мав, вступив ще до о. пароха Ріпака, по відвечіркувати. О. Ріпак здивував ся трохи, коли побачив у себе Петришина, бо знав, що се ніхто інший, лише він описав єго уже кілька разів у радикальнім „Громадським Голосі“ як „попа-деруна“; однак ні словом не зрадив своєї думки і привітав гостя, як годить ся. Навіть не допитував ся, чи Петришин приїхав сюди за ділами свого хлібодавця, чи може щоб розбудити заснічену, радикальну „Січ“.

Мало того, о. Ріпак цілком спокійно згодив ся на те, щоби Петришин був сьвідком такої події. До парохіальної канцелярії прийшов господар Ілько Будний з вісткою, що померла єму дитина, котра прожила всего два тижні. Просив о похорон зі службою божою і парастасом.

— На що тобі, Ільку, служби божої і парастасу, коли ся дитина як ангелик без гриха, встане покропити тіло і можна поховати.

Так толкував о. Ріпак Будному, однак той не згодив ся з єго думкою.

— Як якийсь господар рахую ся — кавав він певно. — Стало мене на хрестини, стане і на похорон.

— Який з тебе господар, Ільку, — відповів о. Ріпак — коли я знаю, що тебе Абрумко ліцитує.

— Не журить ся, панотчику мною, тільки кажіть, що маю дати — обурив ся Будний.

О. Ріпак подивив ся уважно на селянина і по хвилі сказав:

— Даш три ринські.
 — Чи не буде то за багато? Адже то дитина! — замітив селянин лукаво.

— Дитина чи не дитина, а служба божя і парастас однакові як для старих, так і для дїтй. Я за дармо покроплю, але коли ти жадаєш від мене більшої праці і для дитини паради, то заплати!

— Дам півтора ринського.
 — Не торгуй ся, Ільку, бо ти знаєш, що я не пристану. І маєш мені наперед дати гроші, аби я потім не чекав.

— А два ринські возьмете?
 — Ані гадки! Три мусиш дати, не спущу ані феника, аби ся знав, що за то, що не-
 потрібне, дорожше платити ся. Я цілий ранок страчу.

— Колиж бо я й не взяв з собою більше, тільки два..

— То йди до дому, постарай ся о третій і привнеси!

— І не спустите нічого?

— Ні!

— Адже мені ще людей треба прийняти по похороні.

— Мене то ніщо не обходить.

Будний постояв ще хвилину мовчки, зітхнув важко, пошкробав ся у голову, потім з кишені, глибокої аж до коліна, вивняв шматину з грішми і поклав цілі три ринські пацотцева на стіл. Заплативши, сказав „Слава Ісусу“ і вийшов з хати, очевидно дуже не-
 доволенний.

Петришинови, що слухав сеї розмови і торгу, очі аж заблесли з радости, — сеж прегарна тема до дописи! Тут сам сьвященик знає і каже, що хлопа ліцитує, і прете дєре з него за марницю три ринські! І ще як торгує ся!

О. Ріпак мов би відгадав думки свого гостя і сказав:

— Можете сю подію описати для „Громадського Голосу“.

— Я туди не пишу — відпекав ся Петришин.

— Ну! Може й ні. Але коли би писали, то хоч додайте, що не лише піп, але й хлоп винен, коли жадає зовсім непотрібного парадного похорону для двотижневої дитини. На хрестини і стишу певно більше видасть, як я дістав.

Сї слова зовсім не переконали Петришина. Не штука — думав він собі — грати ролу патріота і давати на будову бурси два тисячі, як се о. Ріпак недавно зробив, коли обдирав ся темних селян оттак, як Будного. Але сего не вищало сказати о. Ріпакови в очі в єго власній хаті — і Петришин тільки так подумав собі, попрощав ся і вийшов.

Писати зараз допись про сю подію, яку бачив, було годі, бо о. Ріпак знав би, хто її написав; навзати о. Ріпака по імені також на можна було, бо крім Петришина і нечисленного Будного не було сьвідка сего торгу і „здирства“; однак можна було написати щось загально про немилосерність попів і навіть можна було саму подію оповісти, тільки аби не називати села й особи. Саме таку „загальну“ допись ладив Петришин у два тижні по побуті в Тимяві — писав її під вільну хвилю таки в канцелярії свого принципала, коли в дверях станув селянин Будний.

— А! як ся маєте, газдо! — втішив ся Петришин, мов би сподївав ся від него саме в пору ше якої скарги на о. Ріпака.

— Що вас до нас приводить?

— Пана місяшна нема? — спитав Будний, замість відповісти на питаєв Петришина.

— Зараз прийде. Що чувати в Тимяві? Коли будуть збори „Січи“?

— Е! мені тепер не до „Січи“, коли мене самого січуть.

— Щож там такого?

— Ов! — здивував ся Петришин і взяв селянина на випит.

Довідав ся зовсім звичайну історію з хлопского життя. Коли Будному вмерла перша жінка, він позичив гроші в Абрумка, небогата, всего 30 зр. Небагом потім оженив ся в друге і позичив знову 30 зр. Потім ще на купно підсвинка взяв у жиди 10 зр. Гадав, що вигодує безрогу і віддасть довг. Вигодував справді, але прийшла зараза і безрога згинула. До того настало слітне літо, мало що й зібрав з поля. Проценти росли, довгу не віддавав — а тепер уже й по ліцитації.

— Півтора сотки довгу набрало ся! — нарікав Будний. — А я тільки сїмдесят позичив! Ну, звідкиж він набрав аж півтора сотки, як там і сотки не було? А суд мені права не дав і за жидом потягнув руку! Чи то поправді дє ся? Я прийшов до пана адвоката, аби мені написав просьбу до найяснішого пана... Чей є ще якась право і на наш суд..

— Папери маєте? — спитав Петришин.

— Маю.

Петришин заглянув у папери.

— Слухайте, газдо, ви вже справи не виграєте. Се пропало на віки і шкода кожного сотика на дальший процес. Ту і цісар те поможе, бо таке вже право і сам цісар те право підписав. Я вам раджу по доброму: ідіть до дому і працюйте далі, аби надолужити те, що стратили.

Будний тільки махнув рукою.

— Е! — сказав зневажливо, а по хвилі

слабодухи часто вмовляють, що він радикаль-
ствує. В нашій народі тліє іскра християн-
ських почувань, треба би уміло лишень їх роз-
будити а він тоді дасть відправу усяким не-
прощеним гостям, газетярям, що вмовляють
в него неоднго чогу він не має на думці і в
що не вірять. Наш парід в серці своїм но-
сить зародок христ.-сусп. організації і світло-
гляд его найкрасше відповідає і годить ся з
напрямами христ.-суспільників. Се говорю
широ і без пересади, застерігаючи ся перед
усякими на сю тему підозріваннями о одно-
сторонності. Я мав нагоду належно пригляну-
ти ся як раз сій важній прикметі укр. народу
і тому ділячи ся моїми спостереженнями з чи-
тачами, осміляю ся додати, щоби скріпили
ся на душі усі щиро мислячі робітники в на-
роді і не дуже то звертали увагу на напасти
наших патріотів, котрі з боязни, щоби стан
їх посланія не уменшав ся пускають в нарід
такі вісти, яких або самі не розуміють або
перекрививши свої душі, намагають ся на-
тягати правду і ложно вмовляти в християн-
ський загаль селянства, що християнам не
вільно в християнських організаціях розви-
вати ся. Сей поклик мій основую на словах
Шашкевича: „Очи ми вирвеш і душу ми вир-
веш а не вирвеш милости ні віри не вирвеш,
бо руске ми серце і руска віра“.

о. І. К.

Допись з Сяніччини.

(„Культурний“ подяг п. Теодора Сениці).

Переживав Европа своє переселене бал-
канське, чомуб не мала й Сяніччина витво-
рити в собі „переселяє парламентарного“.
Ви би і не повірили. А прецінь оно так є. І
„портфель міністра фінансів“ Читальні „Про-
світи“ готові бути „до wzięcia“. Так привай-
менше „ціле місто“ говорить. Так й сам пан Се-
ниця ізза своєї „будки“ „urzędowej“ всім і
всія крикнув: „Плюю на все“ і робіт собі,
що знаєте! а свідками того грізного „Ме-
тепта“ були й урядники зі староства і „мо-
скали“ і таки наші і „всякое диханіє“, яке
тоді було в „Торговлі“ чи ради „пития“ —
чи ради „товаро-закупу“.

І спитавши ся, гідний читачу, яка при-
чяпа „димісія“ пана Сениці? Навіть бяс не
відгадав, а радше власне повинен би відга-
дати. Щож нині може бути для наших справ
загально народних причиною всякого лиха,
нещастя і невдачі?

„Руслан“, „Руслан“ і ще раз „Руслан“.

От ніхто инший, як „Руслан“ сиричявив
у нас міністерияльне переселене і допродав
до таких „послідностей“ що „всьо в Сяніч-
чині готово розлетіться“, а всьому винна „су-
спільників“ політика, а радше „4-ки“ сторо-
ничність, що не дозволила їй вивести перед
світлом „діла“ пана Сениці і значіне его для
Сянічкої України.

Бо нехай там 4-ка гніває ся за се, або
й ні, все таки не гарно з єї сторони, що у
своїх дописях до тепер ні словечком ніколи
про пана Сеницю не згадала. Сеж прецінь
надто яскрава сторонничність і бруталність і
зі всім ясно може стати причиною, щоб „Чи-
тальня“ „Руслана“ з очей своїх членів раз
на все усунула, а „Wiek“ заперемерувала.
Так, так д. 4-ко! Непотрібно лако нако-
їлись, і тому даруйте, що тим разом вас
заступлю і вірнійше опишу.

Річ певна, що у якімсь иншим місті на
сході, де „нас більше є“ пан Сениця був би
собі звичайним купцем. Тут за Сяном вже
нас так мало і так немного... що „що“ є, то
й бери, бо й з тим за мало... за мало. Тим
більше пан Сениця.

Бо й якжеж представив би собі д. 4 ка
нашу „Читальню“ касу без пана Сениці?
Чи справді хотіло би ся котрому з інтелі-
гентів бавити ся в „курсора“ і бігати по мі-
сті що місяця за вкладками? О і часу би на
се не стало і вої!

І ні я... ні, думаю, д. 4 ка, ні ніякий
птий член не підняв би ся того свого рода
тяжкого труду і гірко — справді гірко було
би з „Читальнею“ наколиб так на правду пан
Сениця схотів „арезигнувати“. Та переселене
мабуть перейде спокійно. Виділ „Читальні“
прийме мабуть до відомости „обурене“ пана
Сениці „на суспільників“ і „зрадників“, які
его „Торговлю“ обминають а по „консумах“
купають, та позвольте на дальше стяганє
вкладок у користь Товариства.

Но щоби й ширший загаль не був скрив-
джений в історії розвою столиці Лемківщини,
представлю вірно і докладно безпосередній
факт, який став коначною причиною „Сенич-
кового“ переселеня в Сяніччині. „Ім'яї уши,
слышати... да слышат!“

Впустила наша Сянічка інтелігенція па-
на Теодора Сеницю у свій гурт, гласкала его,
як могла, думає: І так нас мало — нехай
буде більше... може таки набере дещо куль-
тури. Так ні!

Набравшись всяких достоїнств у Виді-
лах „Читальні“, Філії Просвіти“ і „Бурси“,
в першій яко касир, в другій яко член Ви-
ділу а в третій яко головний „доставець про-
віантів“ для нашої Бурси — став відразу
„великим політиком“ нехтуючи „всіх і вся“.
Коби лише „інтерес“ ішов! Та інтерес якийсь
попав в застіг. Надійшов великий піст, а що
наш пан Сениця страх „релігійний“ (та „На-
родна Торговля стала за часів его „урядова-
ня“ конторою „Вперед у“) постановив примор-
ити троха голодом бутних бурсацких гайд
маків, замикаючи їм безвідставно в Народній
Торговлі товарний кредит.

Бо й якжеж? Ті пайдократи мали пару
місяців тому взад стілько „цивільної відваги“
що й відважились не віддати вібраних гро-
шей в часі „коляди“ на хрест над своїм по-

мершим товаришом Ядловским і гніву пана
Сениці не злякалися.

О таких „демократів“ у Раді шкільну
краєву післати. Раз-два із всіма зробила би
порядок. Та вертаймо до Бурси. Біда! „Конто“
замкнено і були би бідята наші питомці з
голоду погинули, наколи би не Виділ „Філії
Просвіти в Сяноці“, під якої патронатом і
опікою стоїть Бурса ім. Шевченка. Зійшли ся
на раду і попросили пана Сеницю, щоби по-
спитати его, задля яких причин замикає він
доставу товарів до Бурси. І аж тепер виїзало
„шило з мішка“. Пану Сениці за мало було
сега, що за Бурсу відповідає Виділ, в котрого
склад входять між иншими такі люди чести
і майна, як проф. гімн. Петрикевич, яко
голова філії і настоятель Бурси, о. Савчак
яко містоголова філії, а о. Константинович,
яко секретар. „Я хочу мати „Schwarz auf
weis“ запоруку одного — сказав пан Сениця
— котрий би ручив за довги і causa finita.

Над такою заявою пана управителя Тор-
говлі відбули ся аж дві надзвичайні наради.
Перша не доправадила до нічога. На другу
Виділ стили сходитись в порі обідовій, що-
би довідатись, чи справді діти в Бурсі мають
обід і чи не належало би деінде кредит товар-
ний для Бурси отворити. Як звичайно у нас.
Входить один, за ним другий, а що комплету
нема — читають часописи. Між иншими і ви-
днє „Руслан“, до котрого приліплено чек з
допискою: „Вапа передплата кінчить ся
з днем 31. III“, що один з присутних в голос
відчитує. Не сподобало ся се пану Сениці.
Мов розярений лев кидав ся на чек, дре его
„в шматки“, кидав его до печи і кричить:
„Ага — будемо платити!“

Коментарі злишні.

Культура пана Сениці за себе говорить.
Позволю собі отже покласти мале питанє: „Як
назвати такого чоловіка, що забрав собі і
нищить чуже (в тім случаю читальню) вла-
сність“?

Та й чи пан Сениця сам розпоряджас
майном „Читальні Просвіти“ (!) і справою,
які часописи має ся передплачувати?

Не лютуйте, пане Сеницю! Від тепер
„Руслан“ у своїх дописях й о вас не забуде.
Матеріалу аж занадто! Виділ „Читальні“ не
стерпить того, щоби одинича других терору-
зувала і знеохочувала до Товариства.

Подібний виступ пана Сениці повинен
вже раз наших людей навчити, як треба бути
обережним у доборі членів в виділах і това-
риствах.

І найбільші зусилля і найщиріша воля
може зійти на нічо, коли така одиниця своїм
нетактом всьо розбиває.

Се конче треба затамнати на будучину!

Nec Hercules...

Соймова виборча реформа.

Комісія для справи виборчої реформи
полагдила в середу найважнійші точки ста-
тута про склад краєвого Виділу і сойму. Вправ-
ді всепольско-подоляцка опозиція при кож-
дій точці ставляла відмінні внески, але они
безнастанно провалювали ся при голосованю.
Склад краєвого Виділу визначує §. 11 пред-
логи, який так звучить: „Краєвий Виділ скла-
дає ся під проводом краєвого маршалка з 7
членів, вибраних з поміж послів краєвого сой-
му. Маршалок іменує двох членів краєвого
Виділу по одним з поміж членів польскої і
рускої народності своїми заступниками в кра-
єві Виділі“. Всепольско подоляцка опозиція
добивала ся, щоби краєвий Виділ складав ся
з 8 членів, в чім мало би бути лише 2 Ру-
синів.

П. Абрагамович і Єнджейо-
вич, Яворський, а вкінці й намісник др.
Божинський заявили, що не прикла-
дають великої ваги до того, чи членів крає-
вого Виділу буде 7 чи 8, а намісник додав,
що коли би о се число мала розбити ся ціла
виборча реформа, то не було би се нічим о-
правдане. П. Стапінський і Рутів-
ський обставали при компромісовім числі 7
членів, хоч п. Рутівський рівнож не бачив би
розуму в тім, коли би через число членів
краєвого Виділу розбил ся ціла справа.

П. др. К. Левицкий заявив, що не
бачить причин, іза яких Русини мали би
відступити від компромісу. Компроміс є осно-
ваний на випадковій обосторонніх уступок,
отже Русини вже зробили уступку в тім згля-
ді, то і Поляки рідучо нічога в заміну
за се не дають. Заявляє ся проте за задер-
жанем компромісової засади, від якої Русини
безусливно не відступлять. Таку саму заяву
зложив також п. Король.

Після бесіди п. Леа, який представив
переведене компромісу що до сеї справи і
полемізував з п. Піннінским ухвалено оста-
точно компромісовий внесок, а всепольско-
подоляцка спілка остала в меншости.

Другою точкою, яку обговорено і оста-
точно ухвалено се справа складу сойму.
Найважнійший §. 3. сеї справи так звучить:
Краєвий сойм складає ся з отсих членів: а)
трох львівських архієпископів, князя єпископа
краківського, двох єпископів перемиских, ста-
ніславського і тарнівського єпископа, з пред-
сідника Академії Наук в Кракові, з ректорів
єстувючих повсякчасно в краю університетів,
а також політехіки. На случай опорожняє
архієпископської столиці є управитель дієцезії
членом краєвого сойму, б) з 215 вибраних по-
слів, а се:

1) з 45 послів з класи більшої земель-
ної посілоти табулярної, вибраних управле-
ними до вибору, які оплачують що найменше
200 корон реальних податків;

2) з 8 послів класи середної земскої
посілоти, вибраних управленими до вибору,
які оплачують що найменше 100 К ґрунтова-
го податку;

3) з 44 послів з цензусової класи біль-
ших міст, вибраних на заході обмеженого
права голосованя;

4) з 12 послів з загальної класи тих
міст, вибраних на засаді загального і рівного
права голосованя;

5) з 5 послів з класи торговельних і
промислових палат;

6) з 2 послів в класи ремісничих союзів
міста Львова і Кракова, зорганізованих на о-
снові закова з дня 5. лютия 1907. Дн. з. д.
ч. 26;

7) з 99 послів з класи прочих сільських
і міських громад, вибраних на засаді загаль-
ного права голосованя з однократною пло-
ральністю голосів доси в сій курії упра-
влених.

Над сим §-ом вивязала ся довша диску-
сія, в якій з рускої сторони ставлено дома-
ганя, щоби означити виразно число руских
мандатів в окремих куріях, однак сю справу
відложено до виборчої ординації. П. Глом-
бінський жакадав знесеня курії середньої вла-
сности, заведєня робітничої курії і побільше-
ня числа мандатів для рукодільників. Однак
се хлопоманство викликало лише смійх і ці-
лий §. 3. при н я т о.

ні додав. — Я почекаю на пана месіяша.

Адвокат Гуменецкий надійшов небавом.
Високий, огрядний, з розкішною бородою. На-
віть не подав руки Петришинови, тільки ска-
зав: „добрий день!“ і обернув ся зараз до
селянина.

— Що скажете, пане газдо?

— Просьбу до цісаря... прешу ласки па-
на гадуката — аби скасував ліцитацію. Суд
мені правди не дав...

— Ов, то якась не проста справа! —
замітив адвокат.

— Покажіть папери!

Подивив ся у папери і сказав:

— Ну, щож? Се можна зробити. Ви вже
все розповіли сему панові? — і показав на
Петришина.

— Уже! Тільки сей пан каже, що шко-
да кожного крейцара на дальший процес, все
пропало.

— Ех! — сказав на те адвокат, погля-
нувши в під лоба на свого помічника. — Ко-
ли ви хочете, то мож а написати, а там уже
найяснійший пан зроблять, що їх ласка.

— Правда ваша, пане: цісарске слово
значить, а не пани свезді. Напишіть, панові-
ку, що жид мене зліцитував, а суд за жидом
обстав і правди мені не дав.

— Добре, я напишу. Зложіть пятайцять
срібних, а за тиждень приходіть до підпису!
Се багато писанину.

Будний хвилину загавав ся. Адвокат за-
мітив се і додав:

— До найяснійшого пана не можна як

будь писати, треба добре помислити.

Будний уже не надумував ся; виняв
з платка три пятаки, дав адвокатови і вдово-
лений вийшов з канцелярії.

Петришин сидів мовчки і крутив папі-
роску.

— Пане Петришин, — відозвав ся адво-
кат. — Не відганяйте мені клієнтів!

Петришинови почервоніло раптом лице,
ціла громада думок перелетіла блискавицею
в его голову, але він сказав лише се:

— Адже то справа скінчена і програ-
на...

— А вам що до того? Чи то ви будете
рішати сю справу? Хочє хлоп просьбу до ці-
саря — се его діло; наше діло — вислухати
его і написати ему, а вже цісарске діло від-
мовити ему і тим способом навчити, що пе-
ред правом всі рівні, коли він нам не хоче ві-
рити...

— Але-ж пан меценас такий знаний на-
родолюбець-патриот — відважив ся Петришин
замітити.

— І що з того? Не будьте ви такі за-
надто загонисті і не забувайте, що першим
обовязком адвоката сповняти волю „сторонни-
“ і з того жити. Памятайте о тім, молодий чо-
ловіче, — інакше не доробите ся самостій-
ної канцелярії, не будете мати ні маєтку ні
родини, ні спокою, ні поважання у „сторін“,
товаришів і суспільности... Я вже неодну про-
сьбу писав до цісаря і жаден хлоп не нарі-
кав на мене, хоч справу програв і у Відні.

Пошукайте між торічними актами просьбу

до цісаря хлопа зі Ступиці, Хмельника Івана,
і зладьте на такий самий лад просьбу отсему
газді, що був.

По сих словах пан меценас пішов до
своєї канцелярії, а Петришин виняв купу па-
перів в шафи і почав перевертати.

Невесело було ему по сій лекції принці-
пальської етики. Тут він дивив ся на папери,
а в душі бачив перед собою то о. Ріпака то
свого хлібодавця. Нічога казати, Гуменецкий
куди славнійший патриот, як о. Ріпак, — ці-
лим повітом трясє, голова політичної органі-
зації, чоловік незалежний, маючий... І диви
ся, черпає з того самого жерела, що й о. Рі-
пак, тільки в пятеро більше і за меншу пра-
цю. Така просьба займе годину або дві пи-
саня — більше ні! І се має зробити не сам
адвокат, тільки він, Петришин, бідний, залеж-
ний чоловік, що головно в недостатчі гроша
не годен докінчити студій і писарює у тако-
го „патриота“...

Петришин найшов просьбу Хмельника,
відложив на бік, сховав акта в шафу і засів
до роботи. На столі лежала его допись до
„Громадского Голосу“, уже майже готова. Він
зі злостию подер її на дрібні кусні і кинув
до коша...

О. М.

Війна на Балкані.

Блокада почала ся!

Блокада вже почала ся і обіймає чорногорське і альбанське побережжя аж по гирло Дрини. Вісти про грошеве відшкодоване Чорногори є комбінаціями печаті. Передовсім збори амбасадорів не займали ся сею справою, ані внесення доси не поставлено. Правдою є лише, що деякі великодержави, хотять уможливити Чорногорі позичку на господарське піднесення краю по війні, коли, очевидно, Чорногора буде поводити ся льояльно супроти великодержав. Однак сею ніяким способом не можна уважати відшкодованем за Скодру.

Потверджує ся відомість, що Росія вплинула рішучо на Чорногорі, щоби відступила від облоги Скодри. Наслідком сего Чорногора заперестала острілювати кріпость, а генеральний приступ доси не наступив.

Командант першої ескадри австро-угорської воєнної флотії котра, як звісно, бере участь в міжнародній демонстрації флоту проти Чорногори надіслав до міністерства війни телеграфічно зміст заяви блокади, яку заряджено в четвер рано: Зміст звучить: „Іменем міжнародної флотії, яка є представницею європейських великодержав, оголошую заряджене блокади на побережжю між портом Антіварі а гирлом ріки Дрини. Блокада починає ся о год. 8. рано 10. цвітня і розтягає ся від 42° 6' до 41° 45' північної ширини, обіймає всі порти, заливи, побережжя, гирла рік, які знаходять ся в межах сих границь, а також всі біля побережжя положені острови, супроти всіх кораблів всіх народностей. Кораблі, які перебувають тепер в межах області блокади до 48 годин, т. є. до 8. рано дня 12. цвітня мають відплисти. Власноручно надано на кораблі „Короля Едварда VII.“ дня 10. цвітня. Підпись: Цецилій Бурней, віцеадмірал і вожд міжнародної флотії.“

Командант міжнародної флотії Бурней повідомив вчера команданта порту Антіварі урядово про блокаду. І блокада сейчас розпочала ся. Кораблі розіхали ся вдовж побережжя.

Два воєнні кораблі англійські відплили з Мальти до Антіварі. Отже при блокаді буде вже тепер аж 4 воєнні англійські кораблі.

Прийателі Чорногори раді би найти якийсь хосенний вихід для Чорногори. З Риму доносять, що по довгих переговорах удало ся винайти формулу відшкодованя для Чорногори, яка зрікає ся Скодри; одержить область між озером Скодрою а правим берегом ріки Бояни. Крім того одержить Чорногора дуже велику, безпроцентову позичку, яку виплатять Австрія, Італія і Росія. Чорногора домагає ся ще, щоби їй признано місто Сан Джіованні ді Медуа.

„W. Allg. Ztg.“ стверджує на основі інформацій з урядових кругів, що нікому нічого не звісно про переговори з Чорногорою в справі відшкодованя за Скодру.

„Times“, підчеркуючи одностайність європейських великодержав заявляє, що всі круги в Австро-Угорщині можуть бути певні, що Європа постарася, щоби їй постанови шановано. Європа мусить бути вдячною Росії за уладженє румунсько болгарської колотнечі. Для балканських союзників буде найхосеннішє послухати волі Європи.

З урядового сербського жерела оголошують в Білгороді, що неправдивою є вість одного з білгородських дневників, повторена заграничними часописями, немов би російський посол Гартвіг повідомив предсідника кабінету Пасіча, що Австро-Угорщина вмашерувала би до Новобазарського санджаку, коли би Сербія безпроблемно не вицфала свого війська з під Скодри. Гартвіг не робив ніякого кроку у сербського правительства.

Перед миром.

Поодинокі представники великодержав в Софії одержали вже інструкції в справі вручення балканським союзникам відповіди великодержав. Ниві має наступити „demarche“. У відповіді затверджено в справі відмежованя Тракий формулу балканських держав. Предложена границя Мідія-Енос має становити лише основу до дальшої дискусії.

В справі Егейських островів чотири острови перед Дарданелями мають остати в турецьких руках а також ті, що в тепер в руках Італійців. Греція старася, щоби їй признано острови Хіос і Мітілене і імовірно своє дома-

гане переведе. Відмежєне Альбанії буде полішене до рішення охоронним великодержавам. Границі Епіру визначить міжвародна комісія, порозумівши ся з населєнем. Є надія, що балканські держави приймуть сї услїва.

Перше засіданє міжвародної комісії для справи воєнного відшкодованя має відбутися в Парижі, як зачувати, 19. цвітня. Зі сторони болгарського правительства їде на се засіданє як відпоручник Стоянов.

Погасаюча війна.

В середу на лівім крилі лївій Чаталджі відбула ся слаба гарматна перестрілка. Вчера о год. 4. рано компанія турецької піхоти під охороною гарматного огня з воєнних кораблів, вирушила із села Кастеро і напала з заду на болгарську компанію в селі Галіо. Болгари розпочали сильний огонь; Турків розбито при помочи болгарського війська, що надбігло з головних становищ. По полудни дві болгарські компанії піхоти в артилерію напали на село Кумбурга, прогнали ворогів і очистили побережжя.

Грецька флотія бомбардувала вчера Адреїт на побережжю Анатолії і місцевину в Аясманлі.

В Булярі панує спокій.

Заява Росії.

Російське міністерство заграничних справ оголошує таке донесєне: Супроти військових успіхів союзних балканських держав вважало для себе російське правительство головною своєю задачею: Забезпечєне побідникам о скільки можливе користий із побід. По замотаних і трудних переговорах удало ся сю ціль здійснити; союзники могли мати успіх лише в тім случаю, коли великодержави не будуть вмішувати ся. Щоби могли зрозуміти і оцінити правдиву далекоюсяглість і значіне праслуги, зроблені Росією балканським державам належить собі пригадати трудности міжвародного положєня і сутичку суперечних із собою інтересів. Умісцєленє війни було можливе лише під двома умовинами: 1) Зречєне ся областних і инших подрібних користий великодержавами. 2) Зречєне ся всяких окремих акцій зі сторони великодержав. Сї негативні умовини крили в собі трєту позитивну умовину: ревізію сотвореного війною положєня і приміненя єго до інтересів великодержав, яких то інтересів великодержави вже не могли зрєчи ся. Сповненє сих умовин було завясимє лише від європейського концерту, якої рішеня повзято іменем цілої Європи. Так само окремій акції великодержав могло перешкодити згідне признанє обовязуючої сили рішеня Європи. В сих обставинах скликано конференцію амбасадорів до Льондону; власне що їно покінчила она свою трудну задачу означєня північної і північно-східної границі Альбанії.

(В сїм місці депеша є перервана. Зміст докінченя між телеграфіями. — Прим. Ред.)

Просимо відновити передплату.

НОВИНКИ.

— Календар. В суботу: руско-кат.: Іваналіств.; римо-кат.: Ковстантина еп. — В неділю: руско-кат.: Іпатія; римо-кат.: Юстини.

— Недуга Св. Отця. „Localanzeiger“ доносять з Риму: Св. Отець чує сильний біль в околиці задньої черевної оболони, причім є дуже вичерпаний і має вражєне, начеби єму очи заходили мракою. Нирки недужого є переповнені трійними творивами, котрі задержують їх діяльність. Крім того цілий організм є дуже ослаблений, а се ослабленє почало ся від половини марця і прибрало грізніші признаки через недостачу апетиту. Стан значного пригнобленя викликає ненормальна праця серця. Все те вказує на се, що Св. Отець страдає на недугу Брайта. Тепер находить ся в стані острого уремічного нападу, заостреного наслідком загальної недостачі відпорности організму. Загально виявляє ся обавя, що діяльність серця не до п і с у є. Лікарі є дуже затривожені, але Св. Отець обіцяв їм, що буде приміновати ся до всіх їх поручєнь.

„Osservatore Romano“ оголошує: Супроти донесєня дневників не було до середи рано ніяких проявів горячки, стан здоровля Св. Отця є зовсім вдоволяючий, але Св. Отець, як звичайно при інфлюєнці, мусить шанувати ся.

— Прогулянка співаків зі Львова до Америки. Тижневник „Америка“ (New Britain, Conn.) доносять: „Мужеский хор зложений зі всіх співацьких і музичних товариств у Львові під управою славновісного п. д-ра Ст. Людкевича приїде до Америки з початком липця і дасть ряд концертів як для ширшої публіки так і виключно для Русинів. Члєна хору будуть самі Українці, люди солідні, котрі хотять вказати, що руский народ не послідний, коли має такий гарний спів. На покритє коштів подорожжя для співаків буде розписана збірка по часописах“. Невакком уконститує ся в Америці комітет, який займе ся збіркою запомаг на ту співацьку прогулянку.

— Польські владики дальше проти виборчої реформи. Вчера по полудни наспіла телеграма від архієпископа Теодоровича, що польські єпископи порозумівши ся особисто ще раз відповідають, що з раз вибраного становища не можуть уступити.

Чому — питаємо? Який розумний аргумент промовляє за опором? Отсе раді би всі почути; бо що польські владики під проводом архієп. Теодоровича (а може й за єго спонукою), не дивлячи ся на можливі наслідки їх кроку в співязитю обох католицьких вародів, солідаризують ся всепольско-подоляцьким блоком, про те вже знаємо.

Однак, здає ся не почуємо аргументів, якими руководять ся польські владики що до виборчої реформи. Бо аргументи спілки Грабський-Цєвський хїба не до лиця церковним достоїнникам. Але їх нещасний крок робить своє, а тим, що намовили польських Владик до сего, лише й о те ходило... „Is fecit, cui prodest“.

— По противастрійських демонстраціях. З Петербурга доносять, що противастрійські демонстрації, котрі відбували ся через два дни, викликали на царськм дворі і в правительстві величєзне вражєне. В тих демонстраціях брало участь більше як 40 тисяч людей. Організацією сих демонстрацій займає ся генерал піхоти Скутаревський, котрий передше відбув нараду з міністром внутрішних справ Макаровом і градоначальником Петербурга Грачевським. Оба мали згодити ся на уладженє сих демонстрацій. Австро-угорський амбасадор вислав до Відня алярмуючі звіти, а г-р Берхтольд уповажив єго звернути увагу російському правительству на небезпєку подібних демонстрацій. В наслідок сего появил ся царський указ, котрий заборолив офіцірам брати участь в панславистичних демонстраціях. Однак з того, що в демонстраціях брало участь 1.000 офіцірів, видно, що в офіцірськми корпусі є сильно розвинєна противастрійська агітація. — З Києва доносять, що також там відбула ся славянська демонстрація при участі кільканадцяти тисяч людей. Демонстранти пішли під болгарський консулат, де консуль вийшєвши на балкєн, подякував за чувства симпатії. Відтак цілий похід пішов під грецький консулат, де уряджено овацію коло памятника Олександра II; маніфєстанти на вколїшках відспівали царський гимн. Полїція держала ся здалєка.

— Хто уживає товарів з маркою У. П. Т., починає ся до піднесеня поваги Товариства і піднімає жертву фабриканта на рідну школу.

— За шпигунство. Карний суд у Варшаві засудив австрійського офіціра 40. п. п. Роберта Валаха, спіяманого з кінцем минувшого року коло Литовського Берєста і перевезеного відтак на „Павяк“, на 6 літ тяжких робіт. Розправі прислухував ся австрійський консуль.

— Убийство. Оноді принесло „Дїя“ алярмуючу вість зі Східниці, що на двох учителях Левицькми і Лозинськми сповнено політичне убийство. В останнім числі сєї часописи простує ся сю вість „лише“ о стілько, що убито лише Лозинського і то не з політичної, але з якоїсь любовної понуки.

— Віча польських людювці. На руки посла Стапінського наспіли звіти із 131 віч, які відбули ся в цілїм краю в обороні компромісової реформи виборчої.

— Новий вулькан в Африці. В східній Африці находить ся великий простір землі, який становить вульканічну область. На тій обла-

сти, повний вигаслих від давна вже мертвих, вульканів, дав знак життя перед кількома місяцями новий вулькан, на північ від озера Ківу. Перший вибух сего вулькана наступив дня 6. грудня 1912. р. Видно єго було дуже добре з місцевини Кіснній, з віддалі 20 км. Очевидці сего страшного явища розказують, що вечером 6. грудня дали ся чути глухі підземні громи і нечаяно вибухла подуминь з верхка одної з гір, при чім освітіла всю околицю. Стопи огня, які викидав кратер, мали доходити до 400 метрів висоти. В три тижні по сїм першїм вибуху оглянено новий кратер. Єго обвід виносив 100 м, а промір отвера коло 70 метрів. Лява пляла з него без перерви потоками до озера Ківу. Вода сего озера кипіла прямо в тих місцях, де сходило ся кілька потоків вульканічної ляви. На дальших точках озера теплота значно піднесла ся. В наслідок сего вигинули всі риби в озері. Видобуваючі ся з кратеру, гори попелу розносили вітер на всі сторони, так, що земля була покрита на просторі кільканадцять кілометрів грубою версткою попелу. Вибухи нового вулькана трєвали ще з початком січня. Тепер є він сушкїйний.

— Кровавий відгомін балканської війни. Др. Керпінг оголошує в часописі „Militarwochenblatt“ широкій звіт про досвіді, які він поробив в болгарських шпиталях над ранєними з останньої балканської війни. Що до родів оружя, яким були ранєні жовніри, представляють ся процентово числа ось як: Серед ранєних в однім із софійських шпиталів, було ранєних карабіновими кулями 76 прц., гарматними 23, а шаблем 1 прц. З поміж ран від карабінових куль було 32 прц. затровних, а з ран від гарматних куль 40 прц. З 80 стрілів через легкі, треба було переводити операцію лише кільком жовнірам, а прочим рани самі легко загоїли ся.

З турецької сторони стан ранєних представляє ся о много гірше, чим по сторові балканського союзу. Причиною сего є, що турецькі санітарні уладженя не видержують вповні критики. У згаданій часописі зазначає др. Вітінг паша, що у Турків були майже всі рани затровні, а число відморожєнь є, мимо малого зямна, відповідно дуже велике.

З ран, які походять від гарматних куль, займають перше місце рани від праннєлів (шпаннєл трїскають у водздуї вєрєд). Ран від гранатів (гранати трїскають у водздуї взад) було дуже мало. Всі знова лікарські звіти годять ся в одній точці, а іменно, що найбільше число ран від куль у внутрі гоїло ся як найлучше без всяких операцій.

— Твердий Американець. В Новім Йорку впав одєн робітник з 17-ого поверха і лише легко потовк ся і буде жити.

Оповідки.

— Репертуар руского театру у Львові.

В суботу дня 12. с. м. одинокий раз в тїм сезоні „Роксолїна“ опера в 3 дїях в прологом Д. Січинського.

В неділю дня 13. с. м. пополуднева вистава по знижєних цінах о год. 3:30 „Да ї серцю волю — заведе в неволю“ народний образ зі співами і танцями в 5 дїях М. Кропивицького; — вечером о годині 7:30 „Вїй“ фантастична оперета в 4 дїях, після повісти М. Гоголя, написав М. Кропивицький.

В понеділок дня 14. с. м. ювілейна вистава в честь 30-літньої праці сценічної Елєонори Стечинської „З а двома за яцями“ комедія зі співами і танцями в 4 дїях М. Старицького.

— Іменованя і перенєсеня. Намісник переніс повітових лікарів: д-ра Я. Крока зі Снятина до Переворєска і д-ра Р. Кулаковського з Косова до Ланьцута, а санітарних асистєнтів: д-ра В. Чижовського з Бохні до Снятина і д-ра Ф. Худєрського зі Стрия до Косова.

Львівський висшій суд краввий переніс на власну просьбу в дотєпершнім службовім характері ведучих ґрунтові книги: І. З. Вєлєцького з Чорткова до Станіславова, З. Заблоцького з Чорткова до Львова і старшого канцєлярійного офіціяла О. Маєра з Горєдка ягайлєнського до Львова; іменував: ведучими ґрунтові книги канцєлярійних офіціялів: Т. Дворського в Глянинах для Єянока, І. Шуста в Бродах для Чорткова, К. Вєрбицького в Дрогобичі для Чорткова і старшими канцєлярійними офіціялами канцєлярійних офіціялів: О. Кістера в Самборі для Єянока і С. Івашкєвича в Стрию для Горєдка ягайлєнського.

Спомини з мого життя.

(Дальше).

21. Моя вірада в нещастю — в праці. Перший руский концерт в Тернополі. Перші Шевченкові роковини і засновини „Рускої Бесіди“.

Віради серед тих родинних нещастя, котрі так часто на мене спадали, глядів я в безнастанній праці шкільній і письменській, а оскільки ще старчило часу, обертав его на прилюдну діяльність для розбудження народно-го життя.

Окрім Товариства „Руска Бурса“ і філії товариства „Просвіти“ не було в Тернополі осередка, котрий став би огнищем народного життя і руху, міг зєдинити і одушевити Русинів в Тернополі і околиці і розбудити між ними приспану національну свідомість і діяльність.

Таку задачу могла сповнити тільки наша народна пісня, а в тих змаганнях стала мені щирою помічницею моя подруга, що перед тим уже виступала на Шевченкових вечерниках і при інших таких нагодах у Львові.

На виділлі „Рускої Бурси“ подав я в грудні 1881. р. внесене, щоби на дохід сего товариства устроїти руский концерт. Однак ся доси нечувана в Тернополі гадка зустрінула ся з великими сумнівами і зневірою.

Я звернувся відтак до пок. Наталя Вахнянина, котрий звичайно займав ся у Львові уладженням концертів на роковини Тарасові і обертав ся в львівських музичних кругах.

Проф. Вахнянин привів що найліпших співаків зі Львова (між ними пок. Ардана, о. Стрийського, нині кривошанина перемиського і ин.). Твори руских композиторів Вербицького (хоральні: Цвіти мої весняні і Гей по горі, по високій), Давида (Ой у полі) і Лисенка (Ой чого ти почорніло), Кропивницького (Соловейко) і Вахнянина (тріо з супроводом фортепяну і фісгармонії „Наш рай“), деклямація Вахнянина Шевченкового „Титаря“ викликали незвичайне одушевлення.

Др. Лучаківський, котрий з такою зневірою відносив ся до порушеної мною гадки про руский концерт, не посідав ся з радости і написав до „Діла“ (ч. 9. з 15. лютого 1882.), що концерт „удав ся під кожним взглядом прекрасно. Що артистична часть випала прехорошо, се не дивота, бож виступала тут часть мужеского хору зі Львова під проводом проф. Вахнянина а при участі

званого подільського соловейка п-ні Барвінської, а публіка була так вдоволена, що навіть Поляки признають, що ліпшого чогось і желати годі“. А другий дописець пок. проф. Петро Левицкий, котрий присвятив сему концертові окремиї фейлетон, зазначив, що після концерту „довго ще проходжував ся, щоби успокоїти себе. Довго ще гомонили пісні в моїй душі, довго ще стелили ся мої зворушені думки по нашій широкій країні, а уста шептали щире „спасибіг“ тим щирим думам, що розбудили наше Поділе з его дрімоти“. (ч. 10. з 18 лютого 1882. р.). Виділі „Рускої Бурси“ був вельми вдоволений, бо дістав мимо значних видатків 176 зр. чистого доходу і міг би був в друге стільки дістати, але сая не могла помістити всіх, що добидали ся вступу.

Але з усіх найбільш вдоволеним і щасливим був я, бож в останних днях перед концертом не тільки що мав чимало праці окола приготування всего для концерту і угощення та приміщення приїзжих львівських гостей-співаків, але переживав страшну тривогу о его успіх. Яканебудь перешкода або перепона що до приїзду львівського хору могла звичайно ціле задумане і у всіх подробицях приготоване діло а тоді очевидно вся одвічальність за невдачу, всі нарікання і докори були би звернули ся проти мене.

(Дальше буде).

1) Спомини ч. I, 63. 2) Сая театр. в Н. Замку майже таких розмірів, як львівска сая Народного Дому.

Телеграми

з дня 11. чьвітня.

Петербурґ. В комунікаті рос. міністерства війни зазначено дальше (гл. статю: Війна на Балкані), що Росія згодила ся на влучене Скюдри до Альбанії, бо се місто заселене Альбанцями.

Цетинія. (ТКБ). Оден з кораблів міжнародної ескадри придержав королівський яхт „Румія“, що плав з трема вітрильниками, навантаженими мукою, до гирла ріки Бояни.

Петербурґ. Куратор петербурґского округа наукового видав приказ до директорів середних шкіл, в котрім заборонює ся ученикам брати участь в зборах і демонстраціях.

Петербурґ. „Новое Время“ доносить, що генерал Скутаревський сляклав на неділю два панславистичні збори, щоби виразити симпатію Черногорцям.

Петербурґ. Австрійський амбасадор гр. Турн одержує день в день листи з погрозами. Підчас перших демонстрацій генерал Трачевський через цілий час демонстрації перебував в австрійській амбасаді.

Звичайні загальні збори

Тов. кред. „Своя Поміч“ стов. зареєстр. з обм. пор. в Миколаєві відбудуть ся дня 12. н. ст. мая о год. 3. по пол. в комнаті Товариства зі слідуєчим порядком дневним:

- 1) Отвореня зборів. 2) Відчитаня протоколу з послідних загальних зборів. 3) Звіт Дирекції з діяльності і рахунків за 1912 р. 4) Звіт Комісії Контрольної за 1912 р. з внесенем на уділене абсолютної Дирекції. 5) Зміна §§. 13 і 16 статута товариства. 6) Вибір 1 члена Ради Надзираючої і 2 заступників. 7) Затверджене вибору 2 членів Дирекції і 2 заступників. 8) Розділ зиску. 9) Внесеня членів.

В браку комплекту вимагаючого §. 65. статута, відбудуть ся другі загальні збори того самого дня і з тим самим порядком дневним о год. 4 по пол. без огляду на число присутних членів.

За Раду Надзираючу:

о. М. Гаєрилюк голова. А. Одириг секретар.

521(1)

Чудові образи кисти арт. маль. п. О. Курпиаса. I. Пречиста Діва — Мати Руского краю. II. Ісус Христос — небесний Учитель. Ці чудові образи (одинокі на народних мотивах) вишпли вірно після оригіналів у всіх природних красках, на картоні величчя 35x55 см. Ціна за пару оправлених образів: в рамках дубових з опакуванням К 20— „ золотих „ „ 24— „ магоніових „ „ 28— „ спеціальних „ „ 34—

520(Х)

!!! Свій до свого !!! Перший Український Висилковий Дім Музичних Струментів ОРКАН у Львові, ул. Тиха ч. I. поручає по найдешевших цінах: сирипки басы, цитри, флети, клярнети, труби, бубни і т. д. та закладає цілі сокольські, січові, читальняні й шкільні струнні або дуті оркестри на всякій склад. Цінник даром.

Рух залізничних поїздів

обовязуючий з днем 1. мая 1912 р. після часу середно-європейского.

Замітка. Поїзди поспішні означені г рубим друком. Години пічні від 6:00 вечером до 6:00 рано означені підчеркненням чисел минутних.

Візит з Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12:35, 3:40, 8:22, 8:35, 2:45, 3:45*, 5:46†, 6:05, 7:00, 7:30, 11:10. *) до Ряшева. †) до Мшани. До Підволочиска: 6:10, 10:35, 2:27, 2:50†, 8:40, 11:13. †) до Красного. До Черновца: 2:50, 6:10, 9:15, 9:37, 2:25, 3:05*, 6:28†, 7:55†, 11:00. *) до Станіславава. †) до Коломиї. *) до Ходорова кожного попередного дня перед неділю і святком. До Стрия: 6:00, 7:30, 1:45, 6:50, 11:25. До Самбора: 6:58, 9:05, 3:50, 10:56. До Сокаля: 7:35, 2:21, 8:00, 11:35*. *) до Рава рускої (лише в неділі). До Яворова: 8:40, 5:45. До Підгаць: 5:55, 4:53. До Стоянова: 7:55, 6:00.

з двірця „Львів-Підзамче“:

До Підволочиска: 6:25, 10:55, 2:42, 3:07†, 9:01, 11:30. †) до Красного. До Підгаць: 6:09, 1:21*), 5:15, 10:40§). *) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю. До Стоянова: 8:12, 6:17.

з двірця „Львів-Личаків“:

До Підгаць: 6:28, 1:40*), 5:36, 10:59§). *) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

Поїзд поспішний зі Львова до Підволочиска відїздить о год. 2 мін. 16 по полудни з перону 2. Нр. сходів II. Поїзд особовий зі Львова до Красного відїздить о год. 2 мін. 50 по полудни із західного тору перону 4 Нр. сходів IV. Поїзд особовий зі Львова до Станіславава відходить о годині 2. мін. 35 по полудни з перону 3 Нр. сходів III.

Локальні поїзди.

з головного двірця: на головний дворець: До Брухович: що дня: 6:02. З Брухович: що дня: 6:55.

СКЛЕП НА ПРОДАЖ. Товар. кредит. торгов. „Руска Каса“ в Кристинополі має на продаж вільної руки одиникий в цілім місті склеп християнський. Річний торг 30.000 К. — Ближих відомостей уділіть Дирекція „Рускої Каси“ в Кристинополі. 59(3)

Товариство взаємного кредиту „Джістер“ у Львові, ул. Руска ч. 20. Телефон ч. 788. засноване при Товаристві взаїмних обезпечень „Джістер“ в р. 1895 на підставі закона о стоваришенях з р. 1873. Одвічальність членів обмежена до подвійної висоти уділу. Цілю Товариства є уділюванє кредиту своїм членам рільникам обезпеченим в „Джістрі“ від більше літ. Відсотки від вкладок 4%, без потручєня рентного податку. Вклады приймає і виплачує Каса Товариства в урядових годинах, від 8. до 2. в полудне. Конто в Почтовій Щадниці 35.527 Жирове Конто в австро-угор банку. Щадничі вклады К 3,683.428— Власний масток К 474.302— Уділові позички К 4,494.957—

ЦЕРКОВНА ТОРГОВЛЯ „ДОСТАВА“ Львів, ул. Руска 20, — Станіславава, ул. Смоляки Перемиська, Ринок 26. Удержує найкращий вибір всяких церковних річий. — Злучила найлучших артистів для виготовлення іконостасів, престолів, кивотів і др. Приймає у Львові золочєня чаш і всякі направки. Зєднала досі загальні призначєня. 366(80сс)